

บทที่ 1

ขณะจ้องออกไปยังทะเลสาบอันเงียบสงบ ฉันก็รู้ว่าความเสี่ยงนั้นคุ้มค่า
น้ำนิ่งและสงบเหมือนกระจกชัดเงา ไม่มีลมสักวูบรบกวนพื้นผิวสีเข้มให้
กระเพื่อมไหว หมอกลอยต่ำเคลื่อนตัวจากเทือกเขาข่มขื่นที่ตระหง่านตัด
ท้องฟ้าสีม่วงอมฟ้า ฉันปล่อยลมหายใจแห่งความตื่นเต็นออกมาเฮือกหนึ่ง อีก
ไม่ช้าดวงอาทิตย์ก็จะขึ้นแล้ว

แอสซัวร์มาถึงพร้อมหายใจหอบ เธอไม่สนใจขาตั้ง ปล่อยให้จักรยานล้ม
ลงข้างจักรยานของฉันที่อยู่บนพื้น

"ไม่ได้ยินฉันเรียกหรือไงเนี่ย เธอก็รู้ว่าฉันปั่นจักรยานสู้เธอไม่ได้"

ในที่สุดดวงอาทิตย์ก็โผล่พ้นเทือกเขาเป็นเส้นบางๆ สีแดงอมทองที่ส่องแสง
แตะขอบทะเลสาบสีเข้ม

แอสซัวร์ถอนหายใจอยู่ข้างๆ และฉันก็รู้ว่าเธอกำลังทำแบบเดียวกับฉัน
นั่นคือวาดภาพว่าแสงยามเช้าจะให้ความรู้สึกยังใจบนผิวกายเธอ

"เจซิงดา" เธอเอ่ย "เราไม่ควรทำแบบนี้ละ" แต่น้ำเสียงของเธอฟังดูไม่มี
น้ำหนักเลย

ฉันเอามือล้วงกระเป๋าและโยกตัวไปมาบนสนั่นเก้า

มนตราแห่งดราโก้ ตอน แสงเพลิง

"เธอก็อยากมาที่นี่พอๆ กับฉันแหละ ดูดวงอาทิตย์นั่นสิ"

ฉันถอดเสื้อผ้าก่อนที่แอสัวร์จะหันเอียงปากบ่นอะไรได้อีก โยนเสื้อผ้าไว้หลังพุ่มไม้และลงไปยืนที่ชายน้ำ ตัวลั่นสะท้าน แต่ไม่ได้เกิดจากอากาศเหน็บหนาว ยามรุ่งสาง ความตื่นเต็นต่างหากที่ทำให้ฉันลั่นไปทั้งตัว

เสื้อผ้าของแอสัวร์กระทบพื้น

"แคสเซียนต้องไม่ชอบเรื่องนี้แน่" เธอว่า

ฉันหน้าบึ้ง ฉันไม่เห็นสนเลยว่าเขาคิดยังไง เขาไม่ใช่แฟนฉันสักหน่อย แม้เขาจะจูโจมฉันโดยไม่บอกล่วงหน้าในการฝึกบินหลบหลีกเมื่อวานและพยายามจับมือฉัน

"อย่าทำลายบรรยากาศเลยนะ ตอนนี้ฉันไม่อยากคิดเรื่องเขา"

การขบถเล็กๆ น้อยๆ ครั้งนี้ส่วนหนึ่งก็เพื่อหนีให้พ้นเขา แคสเซียนผู้วนเวียนปั่นป่วนเบียดอยู่ใกล้ๆ ฝ้ามองฉันด้วยดวงตาสีเข้ม รอคอย เชิญแทมราเอาเขาไปเลย ฉันเสียเวลามากมายไปกับการภาวนาให้เขาอยากได้เธอ ให้ผู้หญิงเลือกเธอแทนฉัน ใครก็ได้ที่ไม่ใช่ฉัน

ฉันถอนหายใจออกมาอีกครั้ง ก็แค่เกลียดที่พวกเขาไม่ยอมให้ฉันมีทางเลือกเลย

แต่ยังอีกยาวไกลกว่าจะมีการตกลงอะไรกัน ตอนนี้ฉันจะไม่คิดเรื่องนั้น "ไปกันเถอะ"

ฉันปลดปล่อยความคิดและซึมซับทุกอย่างที่ส่งเสียงหึ่งๆ รอบตัว กิ่งก้านที่มีใบสีเขียวอมเทา นกที่ขยับตัวรับรุ่งอรุณ หมอกขึ้นเหนือเกาะเกี่ยวรอบฉัน ฉันงอนิ้วเท้าบนพื้นดินหยาบ นับเม็ดกรวดเล็กๆ ได้เท่าที่อยู่ในใจ แรงหน่วงตึงอันเคยคุ้นเริ่มก่อตัวในโพรงอก ร่างมนุษย์ภายนอกของฉันละลายหายจางแทนที่ด้วยผิวดราโก้ที่หนากว่า

ใบหน้าของฉันตึงขึ้น แก้มแหลมลู่ ค่อยๆ แปรเปลี่ยน ยืดขยาย ลมหายใจเปลี่ยนขณะที่จมูกแปลงรูป สันแหลมตันตัวออกจากสันจมูก แขนขาอ่อนปวกเปียกและยืดยาว กระดุกที่ยึดตัวให้ความรู้สึกดี ฉันเงยหน้าขึ้นมองฟ้า เมฆเริ่มปรากฏ

ชัดมากกว่าเป็นป็นสีเทา ฉันมองเห็นราวกับตัวเองบินผ่านมันแล้วเสียอีก รู้สึกถึงไอน้ำเย็นที่ลึมผัสกาย

ใช้เวลาไม่นานเลย นี่อาจเป็นการกลายเป็นร่างที่เร็วที่สุดครั้งหนึ่งของฉัน เมื่อความคิดเป็นอิสระและแจ่มชัด ทั้งยังไม่มีใครอยู่ใกล้นอกจากแอสัวร์ มันก็ง่ายกว่า ไม่มีแคสเซียนซึกสีหน้าบูดบึ้ง ไม่มีแม่ส่งสายตาห้วนหวาด ไม่มีคนอื่นคอยมองตัดสิน และประเมินฉัน

พวกเขาคอยประเมินฉันเสมอ

ปีกของฉันงอกยาวกว่าความยาวแผ่นหลังเล็กน้อย ปีกกว้างที่บางเบาเหมือนใยแมงมุมตันตัวเป็นอิสระ คลื่นออกพร้อมเสียงลมกระซิบแผ่วๆ ดุจเสียงทอดถอนใจ ราวกับปีกทั้งสองเองก็ต้องการการปลดปล่อยเช่นกัน อิสรภาพ

แรงสั่นสะเทือนอันคุ้นเคยดันตัวผ่านโพรงอกขึ้นมา เกือบจะเหมือนเสียงครางเบาๆ ฉันหันไปหาแอสัวร์และเห็นว่าเธอก็พร้อมแล้ว งดงามอยู่ข้างๆ เป็นสีฟ้าเลื่อมพราย ท่ามกลางแสงที่สว่างขึ้นเรื่อยๆ ฉันสังเกตเห็นเจดสีชมพูและม่วงซ่อนอยู่ใต้ผิวตราสีฟ้าเข้มของเธอ นี่เป็นเพียงสิ่งเล็กน้อยที่ฉันไม่เคยสังเกตมาก่อน

เพิ่งจะได้เห็นตอนนี้เอง ขณะที่เรากำลังจะขึ้นบินท่ามกลางแสงแรกของอรุณอันเป็นช่วงเวลาที่ถูกสั่งห้าม ตอนกลางวันเราพลาดหลายสิ่งเหลือเกิน

ฉันก้มลงชื่นชมแขนสีแดงอมทองละเอียดของตัวเอง ความคิดล่องลอยไป ฉันนึกถึงอำพันก้อนใหญ่ในตู้เก็บหินล้ำค่าและอัญมณีของครอบครัว ตอนนั้นผิวของฉันดูเหมือนอำพันบอลติก* ที่ต้องแสงตะวันไม่มีผิด มันหลุดตา มันดูละเอียดอ่อน แต่แท้จริงมันแข็งแกร่งดุจเกราะ ฉันไม่ได้เห็นตัวเองแบบนี้มานานแล้วและไม่ถูกแสงแดดสัมผัสผิวกายมานานเกินไป

แอสัวร์ส่งเสียงครางแผ่วเบาอยู่ข้างๆ เราจ้องตากัน...ดวงตาที่แก้วตาขยายใหญ่และมีลูกตาดำหรีเป็นแนวตั้งสีเข้ม...และฉันก็รู้ว่าเธอหมดเรื่องป่นแล้ว

* บอลติกเป็นแหล่งอำพันเชิงพาณิชย์ที่เก่าแก่และสำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของโลก อำพันคือซากฟอสซิลของยางไม้ที่มีค่าด้วยสีส้ม ความใส และความงาม มีหลากหลาย ตั้งแต่เหลือง ส้ม ไปจนถึงน้ำตาล อำพันสีอื่น เช่น สีแดง เขียว และฟ้าเป็นของหายาก

มนตราแห่งดราโก้ ตอน แสงเพลิง

เธोज้องฉันด้วยแก้วตาสีฟ้าเรืองรอง มีความสุขที่ได้อยู่ที่นี้ไม่ต่างจากฉัน ทั้งที่เราละเมิดกฎทุกข้อของฝูงที่ย่องออกมาจากพื้นที่คุ้มครอง เราอยู่ที่นี้ เราเป็นอิสระจากที่ยืนทั้งน้ำหนักบนสันเท้า ฉันดีดตัวขึ้นฟ้า ตีปีก เอือบางๆ แผ่กางขณะสร้างของฉันลอยขึ้นไป

ฉันหมุนตัวและโฉบบิน แอซัวร์ก็ด้วย เธอส่งเสียงหัวเราะอยู่ข้างฉัน เสียงนั้นต่ำและอยู่ในลำคอ

สายลมพัดผ่านและแสงแดดหอมหวานก็จับผิวเรา เมื่อบินสูงพอ เธอก็ทิ้งตัวลงเหมือนเครื่องบินที่ตั้งแหวกอากาศเป็นเงาปราถ์เลื่อน ฟุ้งตรงสู่ทะเลสาบ
ฉันคลี่ยิ้ม

"ซื่อวด!" ฉันตะโกน ภาษาดราโก้ขลุกลักในลำคอของฉันขณะที่เธอทิ้งตัวลงทะเลสาบและดำอยู่ใต้น้ำหลายนาที

ในฐานะดราโก้ น้ำ ไม่ว่าเมื่อไรที่ลงน้ำ เธอจะมีที่กรองปรากฏข้างลำตัว เอื้อให้ดำน้ำได้...เออ นานเท่าที่ต้องการ นี่คือนิ่งในพรสวรรค์ที่มีประโยชน์หลายอย่างที่บรรพบุรุษมังกรของเรามีไว้เอาตัวรอด แต่ไม่ใช่ที่เราจะทำแบบนี้ได้ทั้งหมดหรอกนะ ฉันคนหนึ่งล่ะที่ทำไม่ได้

ฉันทำอย่างอื่นได้

ฉันบินวนเหนือทะเลสาบ รอให้แอซัวร์ปรากฏตัว ในที่สุดเธอก็โผล่พื้นผิวน้ำขึ้นมาเป็นสายน้ำแวววาว ร่างสีฟ้าเปล่งรัศมีบนท้องฟ้า หยดน้ำหยาดพุดจากปีก

"เจ๋ง" ฉันชม

"ขอบคุณบ้าง!"

ฉันส่ายศีรษะและออกบินอีกครั้ง โบกปีกเหนือทิวเขาสลับซับซ้อน ไม่สนใจคำพุดของแอซัวร์ที่ว่า "เอาน่า มันเจ๋งออก!"

พรสวรรค์ของฉันไม่เจ๋งเลย ฉันยอมแลกทุกอย่างกับมัน ขอเป็นดราโก้ก็ได้ ดราโก้กลมกลืน ดราโก้สองหน ดราโก้หิน หรือ...ฉันร้ายยาวต่อไปได้ไม่จบไม่สิ้นเลยล่ะ

แต่ฉันเป็นสิ่งนี้

ฉันพนไฟได้ เป็นตราโก้ไฟหนึ่งเดียวของฝูงในรอกกว่าสี่ร้อยปี ทำให้ฉันโต้งดั่งกว่าใจอยาก นับตั้งแต่ฉันกลายร่างได้เมื่ออายุสิบเอ็ด ฉันก็เลิกเป็นเจซินดา และเป็นตราโก้ไฟแทน นี่คือนี่ที่ทำให้ฝูงเข้ามาตัดลินชีวิตของฉันราวกับมันเป็นชีวิตที่พวกเขาต้องควบคุมดูแล พวกเขาเลวร้ายกว่าแม่ของฉันเสียอีก

ทันใดนั้นฉันก็ได้ยินเสียงบางอย่างนอกจากเสียงลมหวีดหวิวและเสียงหมอกเบาๆ ที่พัดจากเทือกเขาที่มีหิมะปกคลุมทุกด้าน เสียงดังแผ่วเบาจากที่ไกลๆ

ฉันกระดิกหู หยุดลอยตัวท่ามกลางหมอกหนา

แอสซัวร์เอียงศีรษะ ดวงตาดราโก้ของเธอกะพริบและจ้องเหม็ง

"เสียงอะไรนะ เครื่องบินหรือ"

เสียงนั้นดังขึ้น มุ่งมาอย่างรวดเร็ว ตอนนี้เป็นจังหวะสม่ำเสมอแล้ว

"เราควรบินลงต่ำ"

แอสซัวร์พยักหน้าและทิ้งตัวลง ฉันทำตาม เหลียวหลังไปและเห็นเพียงทิวเขาขรุขระ แต่ได้ยินเสียงชัดขึ้น รู้สึกมากขึ้น

เสียงนั้นดังใกล้เข้ามา ไล่ตามเรา

"เราควรกลับไปที่จักรยานไหม"

แอสซัวร์หันมามองฉัน ผมดำเหลือบสีฟ้าของเธอปลิวไสวคล้ายธงที่ถูกลมพัด

ลู

ฉันลังเล ฉันยังไม่อยากเลิกบินเลย ไม่มีใครรู้ว่าเราจะย่องหลบออกมาได้อีกเมื่อไร ฝูงเฝ้าฉันใกล้ชิดเหลือเกิน แคสเซียนคอยเสมอที่จะ...

"เจซินดา!"

แอสซัวร์ชี้นิ้วสีฟ้าเลื่อมพรายนิ้วหนึ่งไป ฉันหันไปมอง หัวใจแทบหยุดเต้น เฮลิคอปเตอร์ลำหนึ่งบินอ้อมเขาเตี้ยๆ ลูกหนึ่งมา ดูเล็กเหลือเกินจากระยะห่าง แต่มันใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ขณะบินฝ่าหมอกเข้ามา

"ไป!" ฉันตะโกน "ทิ้งตัวลง!"

ฉันทิ้งตัวลงตามลม ปีกพับลู่แนบตัว ขาเหยียดตรงเหมือนลูกศรอันเป็น

มนตราแห่งดราโก้ ตอน แสงเพลิง

มุมสำหรับเร่งความเร็ว

แต่ไม่เร็วพอ

ไบพัดเฮลิคอปเตอร์แหวกอากาศดังพื๊พๆ นึกว่า ลมตึงจนน้ำตาไหลขณะที่ฉันบินเร็วกว่าที่เคยบินมาในชีวิต

แอสัวร์ล้าหลัง ฉันตะโกนเรียกเธอ เมื่อเหลียวหลังกลับไปก็เห็นความสิ้นหวังสีเข้มฉาบดวงตาคำน้ำคูลิ้น

"แอส เร็ว!"

ดราโก้บินไม่เร็ว เราทั้งคู่รู้ดี เสียงของเธอเจือสะอื้น ซึ่งฉันรู้ว่าเธอตระหนักดีจากน้ำเสียงแตกพร่านั้น

"ฉันพยายามอยู่! อย่าทิ้งฉันนะ! เจซินดา! อย่าทิ้งฉัน!"

เฮลิคอปเตอร์ยังคงตามเรามา ความกลัวอันซมปรวดวมปากฉันเมื่อเห็นเฮลิคอปเตอร์อีกสองลำเข้ามาร่วมวง ทำลายความหวังว่านี่อาจเป็นเฮลิคอปเตอร์ที่นานๆ จะบินเข้ามาเพื่อถ่ายภาพทางอากาศ นี่คือฝูงบินที่ตามล่าเราอย่างแน่นอน

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับพ่อไซโธม วินาทีสุดท้ายของท่านเป็นแบบนี้หรือเปล่า ฉันสายศีรษะไล่ความคิดนั้นออกไป ฉันจะไม่ตายวันนี้หรือ ร่างของฉันจะถูกทำลายและชำแหละขายเป็นส่วนๆ

ฉันบู้บไปไปยังยอดไม้ที่ใกล้ที่สุด

"ที่นั่น!"

ดราโก้ไม่เคยบินต่ำเร็วพื่น แต่เราไม่มีทางเลือก

แอสัวร์ตามฉันมาติดๆ เธออยู่ชิดตัวฉันและเกือบชนต้นไม้ที่เราบินผ่านด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง ฉันหยุดและลอยตัวอยู่กับที่ หน่ออกสะท้อนขึ้นลงตามจังหวะหายใจหนักๆ เฮลิคอปเตอร์บินเหนือศีรษะ เสียงไบพัดดังเป็นจังหวะพื๊พๆ ส่งเสียงลั่นจนหูอื้อ ทำให้ต้นไม้ปั่นป่วนเป็นฟองคลื่นสีเขียว

"เราควรกลายเป็นมนุษย์นะ" แอสัวร์บอกพลางหอบหายใจ

อย่างกับเราจะทำได้งั้นแหละ เราตกใจกลัวเกินไป ดราโก้ไม่มีทาง

คงสภาพมนุษย์ได้หากอยู่ในภาวะตื่นกลัว นี่คือการเอาตัวรอด ตัวตนเล็กๆ
ของเราคือดราโก้ นั่นคือที่มาแห่งพลังกำลังของเรา

ฉันจ้องผ่านสายลูกไม้ของกิ้งก้านสั้นไหวดำนบนซึ่งเป็นกำบังให้เรา กลืนสน
และกลืนปลาออลเวลตะจุมุก

"ฉันควบคุมตัวเองได้นะ" แอชัวร์ยืนยันโดยใช้ภาษาเดิมของเรา

ฉันสายศิระชะ

"ต่อให้เธอทำได้ มันก็เสี่ยงเกินไป เราต้องรอให้พวกเขาไปก่อน ถ้าพวกเขา
เจอผู้หญิงสองคนที่นี่...หลังจากเพิ่งเห็นดราโก้เพศเมียสองตัว พวกเขาอาจสงสัย
ได้"

อู้งมือเย็นเยียบบิบหัวใจของฉัน ฉันยอมให้เป็นแบบนี้ไม่ได้ ไม่ใช่เพื่อ
ตัวเองเท่านั้น แต่เพื่อเราทั้งหมด เพื่อดราโก้ทุกหนแห่ง ความลับที่ว่าเราสามารถ
ปรากฏตัวในร่างมนุษย์ได้คือเครื่องป้องกันภัยสำคัญที่สุด

"ถ้าไม่กลับบ้านภายในหนึ่งชั่วโมง เราตายแน่!"

ฉันขบริมฝีปากเพื่อสะกดความคิดที่จะบอกเธอว่ามีเรื่องอื่นให้กังวล
มากกว่าการที่ฝูงรู้ว่าเราแอบหนีออกมา ฉันไม่อยากทำให้เธอกลัวมากเกินไปกว่าที่
เป็นอยู่

"เราต้องซ่อนตัวอีกสักพัก..."

อีกเสียงหนึ่งดังแทรกเสียงใบพัดเฮลิคอปเตอร์ เสียงครางต่ำๆ ลอยมาใน
อากาศ ขนท้ายทอยของฉันตั้งชัน มีอะไรบางอย่างอื่นอีก บนพื้นดิน ขยับใกล้เข้ามา

ฉันแหงนหน้ามองฟ้า นัยยาวเหมือนกรงเล็บเหยี่ยวของฉันกางและกำ ปีก
ขยับโดยที่สัมผัสไม่ได้สัง สัญชาตญาณบอกให้หนี แต่ฉันรู้ว่าพวกเขาอยู่ข้างบน
รอคอยเหมือนนกนักล่า ฉันเห็นเงาตะคุ่มของพวกเขาผ่านยอดไม้ รู้สึกแน่น
หน้าอก พวกเขาไม่ยอมไปไหน

ฉันทำท่าบอกให้แอชัวร์ตามฉันเข้าไปในพุ่มรกทึบของต้นสนสูงตระหง่าน
เราพับปีกแนบตัวและซุกร่างท่ามกลางใบสนแหลมที่ทิ่มแทงผิว ต่อสู้กับกิ่งไม้
ครูดซูด กลืนหายใจและรอคอย

มนตราแห่งดราที ตอน แสงเพลิง

ทันใดนั้นพื้นดินก็ฟื้นคืนชีวิต พาหะต่างๆ แล่นเข้ามาเป็นขบวน ทั้งรถบรรทุกรถเอสยูวี และจักรยานยนต์วิบาก

"ไม่นะ" ฉันพูดเสียงแหบ มองพาหะและกลุ่มคนพกอาวุธหนัก ท้ายรถบรรทุกรถมีชายสองคนหมอบรอบอย่างเตรียมพร้อมหลังเครื่องยิงตาข่ายขนาดใหญ่ นักล่าผู้ชั่วของ พวกเขารู้ว่ากำลังทำอะไร พวกเขารู้ว่ากำลังล่าอะไร

แอสัวร์ตัวสั้นจนกิ่งไม้ที่เราหมอบเริ่มสั้นตาม ใบไม้ลั่นกรียวกราว ฉันกำมือเธอไว้ จักรยานยนต์วิบากที่นำหน้ามาด้วยความเร็วขบวนวิ่งเวียน คนขับรถเอสยูวีคันหนึ่งชี้มือออกมานอกหน้าต่าง

"ดูตามต้นไม้" เขาตะโกน เสียงนั้นต่ำน่ากลัว

แอสัวร์กระสับกระส่าย ฉันบีบมือเธอแรงขึ้น ตอนนี้จักรยานยนต์คันหนึ่งอยู่ใต้เราพอดี คนขับสวมเสื้อยืดสีดำแบกกล้องเนื้อนุ่มแน่นของเขา ผิวของ ฉันเขม็งตั้งจนเกือบจะปวดร้าว

"ฉันอยู่ที่นี้ไม่ได้" แอสัวร์ละล้าละลักออกมาข้างหู "ฉันต้องไป!"

"แอซ" ฉันคำราม เสียงต่ำของฉันกรียวกราดด้วยความสิ้นหวัง "นั่นคือสิ่งที่พวกเขาต้องการ พวกเขาพยายามต้อนเราออกไป อย่าประสาทเสียสิ"

เธอส่งเสียงลอดไรฟันมาว่า "ฉันทำไม่ได้"

และฉันก็รู้ด้วยความเครียดเขม็งในท้องที่ชวนคลื่นเหียนว่าเธอทนไม่ได้แน่ ฉันกวาดตามองกิจกรรมข้างล่างและฝูงเฮลิคอปเตอร์บนฟ้า ตัดสินใจในตอนนั้น

"ก็ได้" ฉันกลืนน้ำลาย "นี่คือแผน เราแยกกัน"

"ไม่"

"ฉันจะออกไปก่อน พอพวกเขาไล่ตามฉัน เธอไปที่ทะเลสาบนะ ดำลงไปซ่อนตัวอยู่ข้างใต้ ไม่ว่ามันจะนานแค่ไหน"

ลูกตาของเธอเป็ยกชุ่ม เส้นแนวตั้งนั้นลั่นสะท้าน

"เข้าใจไหม" ฉันถาม

เธอพยักหน้าอย่างเอะอะ ล้นจมูกของเธอยี้ตๆ หดๆ จากการสูดหายใจ

ลึกลับ

"ธะ...เธอจะทำอะไร"

จันผีนยิ้ม รอยโค้งของริมฝีปากให้ความรู้สึกเจ็บปวดบนใบหน้า

"บีนนะลิ"

บทที่ 2

ตอนอายุสิบสอง ฉันแข่งกับแคสเซียนและชนะ

ฉันอยู่ในช่วงของการบินหมู่ แน่ละว่าเป็นตอนกลางคืน ช่วงเวลาเดียวที่เราได้รับอนุญาตให้บิน แคสเซียนนั้นหยิ่งยโส โอ้อวด และฉันก็อดไม่ได้จริงๆ เราเคยเป็นเพื่อนกันสมัยยังเด็ก ก่อนที่คนใดคนหนึ่งจะกลายร่างได้ ฉันทนเห็นเขาเปลี่ยนไปและทำตัวราวกับเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานให้ฝูงของเราไม่ได้

ก่อนจะทันรู้ตัว เราก็บินแข่งกันในห้องฟ้ายามค่ำคืน เสียงตะโกนให้กำลังใจของพ่อก้องหูฉัน แคสเซียนอายุสิบสี่ เขาเป็นดรากรักิน เนื้อตัวแข็งแรงด้วยกล้ามเนื้อสีดำมันวาวและเส้นเอ็นที่เต็มไปด้วยกำลัง พ่อฉันก็เป็นดรากรักินเช่นกัน พวกเขาไม่เพียงแข็งแรงที่สุดและตัวใหญ่ที่สุดในหมู่ดรากรักินเท่านั้น แต่ปกติแล้วยังบินเร็วที่สุดด้วย

ยกเว้นคืนนั้น คืนที่ฉันชนะแคสเซียน เจ้าชายแห่งฝูงของเรา ผู้นำในอนาคตของเราที่ถูกฝึกให้เป็นหนึ่งมาตั้งแต่เกิด

ฉันไม่น่าชนะเลย แต่ฉันก็ชนะ ในเงามืดของดวงจันทร์ ฉันทำให้พวกเขาเห็นว่าฉันเป็นยิ่งกว่าดรากรักินที่ล้ำค่าของฝูง เป็นมากกว่าเด็กหญิงเล็กๆ ที่แคสเซียนเคยให้ซิริดโกคาร์ต แคสเซียนเปลี่ยนไปหลังจากนั้น จู่ๆ เขาก็ไม่สนใจจะเป็น

ที่หนึ่ง แต่สนใจจะเอาชนะที่หนึ่ง และฉันก็กลายเป็นรางวัล

ฉันเสียใจที่ชนะการบินแข่งครั้งนั้นอยู่หลายปี เสียใจที่มันทำให้คนฟังถึงฉันยิ่งกว่าเดิม หวังว่าตัวเองจะบินได้ไม่เร็วขนาดนั้น ทว่าตอนนี้ขณะที่เท้าเบลอเยเปล่านั้นครูดเปลือกไม้ซรุซระ เตรียมออกบิน ฉันดีใจที่ได้ ดีใจที่ฉันบินเร็วดุจลมพัด

แอสัวร์ตัวสั้นอยู่ข้างหลังฉัน ฟันของเธอกระทบกัน เสียงครางดังลอดริมฝีปากของเธอ ฉันรู้ว่าตัวเองต้องทำอะไร

และฉันก็แค่...บิน ฉันทิ้งตัวลงจากต้นไม้ พุ่งผ่านอากาศ ปีกตึงเหนือแผ่นหลังเป็นใบเรือใหญ่สองใบที่ส่องประกายทองเจิดจ้า

เสียงตะโกนดังก้องหู เครื่องยนต์เร่งความเร็ว เสียงตะโกนฟังไม่ได้ศัพท์ ตีกันยุ่ง เสียงหัวของผู้ชาย ฉันโบกปีกผ่านหมู่ไม้ นักล่าเร่งร้อนไล่ตาม ขับรถลุยฝ่าตามมาจนดินสาดกระจาย ฉันคลี่ริมฝีปากเป็นรอยยิ้มเมื่อพวกเขาเริ่มล่าหลังและฉันพุ่งนำ ฉันได้ยินเสียงตัวเองหัวเราะ

จากนั้นเหมือนไฟลุกที่ปีกของฉัน ฉันกระตุก เอียง และเชวบ

ฉันถูกยิง

ฉันพยายามอย่างหนักที่จะบินต่อด้วยปีกข้างเดียว แต่ขยับได้ไม่กี่ที่ก็ร่วงลง โลกหมุนรอบตัวฉันเป็นเงาพราวเลือนของสีเขียวขอุ่มและสีน้ำตาลชวนเวียน ไหลข้างหนึ่งของฉันกระแทกต้นไม้ และฉันก็ร่วงลงพื้นเป็นกองหักๆ คดงอพลาง หอบหายใจ จมูกได้กลิ่นเลือดอวลกลิ่นทองแดงตลบ

นิ้วฉันจิกดินขึ้นๆ ส่งกลิ่นหอมฟุ้งที่หล่อเลี้ยงผิว ฉันสะบัดหน้าไปมา สองมือเต็มไปด้วยฝุ่นดินที่สิ้นไกลอยู่ใต้กรงเล็บ ไหลปวดตบ ฉันคลาน มือกำมืออีกข้างหนึ่งไว้

เสียงหนึ่งแผดก้องในลำคอของฉัน กิ่งคำรามกิ่งคราง ไม่ใช่ฉัน ไม่ใช่ฉัน ฉันคิด

ฉันขอเอาไม้ลำตัวและทดสอบปีก กางออกอย่างระมัดระวังเหนือแผ่นหลัง กัดริมฝีปากเพื่อกลิ้งเสียงร้องเมื่อความเจ็บปวดก่อตัวจากเยื่อบางๆ แทะลึกลงสู่

มนตราแห่งดราที ตอน แสงเพลิง

แผ่นหลังระหว่างสะบัก ไบสนแหลมที่มฝ่ามือเมื่อฉันพยายามดันตัวขึ้น
ฉันได้ยินพวกเขาใกล้เข้ามาจากเสียงตะโกน เสียงเครื่องยนต์ดังสลับเบา
ขณะที่พวกเขาขึ้นลงเนิน ภาพรถบรรทุกมีตาข่ายซึ่งวูบผ่านสมอของฉัน
ชะตากรรมเดียวกับพอกำลังจะเกิดกับฉันแล้ว
ฉันยืน พับปีกแบบล่าตัวและวิ่ง ฟุ้งตัวอย่างบ้าระห่ำผ่านดงไม้หนาที่
เครื่องยนต์ส่งเสียงดังใกล้เข้ามา

ฉันเหลือวหลังมองฝ่าหมอกในผืนป่า หายใจสะดุดเมื่อเห็นแสงไฟหน้ารถ
จางๆ ใกล้เหลือเกิน เสียงหัวใจเต้นตุบๆ ในหู ฉันเงยหน้าขึ้น มองไปรอบตัว
พยายามหาที่ซ่อน จากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงอื่น...ดนตรีดังเป็นจังหวะของสายน้ำ
ที่ไหลริน

ฉันตามเสียงนั้นไป โหยงปลายเท้าบนพื้นป่าขณะวิ่ง หุคคว่าต้นไม้ต้น
หนึ่งไว้ได้ทันก่อนจะร่วงลงในหุบเหวลึกชัน ฉันหอบหายใจและก้มมองลงไป น้ำ
ส่งเสียงฟูพวยดังสม่ำเสมอมาจากน้ำตกเล็กๆ ที่ไหลลงสู่แอ่งขนาดใหญ่ ผนัง
หินขรุขระล้อมรอบทุกด้าน

เสียงบางอย่างแหวกอากาศด้านบน ขนของฉันลุกชู หนึ่งศึระะตึงและคัน
ฉันโผล่กลับไปด้านข้าง ลมหวีดหวิวขณะที่ตาข่ายกระทบพื้นข้างตัว

"ทั้งตาข่ายอีกอัน!"

ฉันเหลือวกลับไปมองรถบรรทุกที่ชายสองคนข้างหลังยืนถือตาข่าย
เตรียมพร้อม เสียงจักรยานยนต์หลายคันกระดอนบนพื้น เครื่องยนต์โกรธซึ่ง
คำรามแรงขณะวิ่งตรงเข้ามาหาฉัน คนซึ่งจ้องผ่านเลนส์โลหะขนาดใหญ่ พวกเขา
ดูไม่เหมือนมนุษย์ด้วยซ้ำ พวกเขาเป็นสัตว์ประหลาด ฉันเห็นปากที่เม้มเป็น
เส้นตรงอย่างมุ่มมันของพวกเขา ไบพัตเฮลิคอปเตอร์หมุนอยู่เหนือศึระะ บัน
อากาศเป็นลมรุนแรงจนขนของฉันตีกันยุ่ง

ฉันสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะหมุนตัวและกระโดด

ร่างของฉันแหวกอากาศ การทิ้งตัวผ่านลมโดยไม่ได้คิด ไม่สามารถยกตัว
ขึ้นและบิน ข้างแปลก แต่นั่นคือสิ่งที่ฉันทำ กระทั่งร่างกระทบผืนน้ำ

น้ำเย็นจัดจนฉันร้องออกมา ฉันกลืนน้ำที่เต็มไปด้วยสาหร่ายลงไป แอชัวร์
ทำได้ยังไง เธอทำจนมันดู...ไร้ نرمย์เหลือเกิน ไม่เห็นหนาวทรมานอย่างนี้เลย

ฉันโผล่พ้นน้ำและพ่นน้ำเป็นวงกลมอย่างรวดเร็ว มองหา เสาะค้นอะไร
บางอย่าง อะไรสักอย่าง จากนั้นฉันก็เห็นถ้ำหรือที่จริงเป็นแค่อ่างขนาดเล็กๆ ใน
ผนังหิน แต่ลึกพอให้ฉันซุกตัวอยู่ข้างในได้โดยไม่มีใครเห็น ยกเว้นพวกเขาจะ
โอดน้ำตามลงมา

ฉันว่ายน้ำไปที่นั่น พาตัวเข้าไป และถอยลึกเข้าไปในเว้าที่นั่นให้มากที่สุดเท่าที่
จะทำได้ ฉันซดตัวเป็นลูกกลมเล็กๆ

ด้วยเนื้อตัวเปียกปอนและสั่นเทา ฉันกลืนหายใจรอ ไม่นานเสียงพูดหนักๆ
ก็ดังขึ้นด้านบน

"มันกระโดดลงไป!"

ประตูรถกระแทกปิด เสียงนั้นสะท้อนเข้ามาในตัวฉัน ฉันรู้ว่าพวกเขาลง
จากรถ ตัวสั้นอย่างสุดระงับในถ้ำตื้นๆ นิ้วที่กำลังกำมันหนาวไร้สีเลือด

"ดำลงไปใต้น้ำ!"

"หรือไม่กี่วินาที"

เสียงนี้มาจากจักรยานยนต์วิบากที่ยังส่งเสียงคำราม

"ไม่มีทาง! มันบินไม่ได้หรอก ฉันยังปีกมันได้"

ฉันตัวสั่นกับน้ำเสียงแสดงความพึงพอใจเปล่งเสียงนั้น เอมืออู่แขนแรงๆ
เพื่อต้านความหนาวและความกลัว

"มองไม่เห็นมันอยู่ข้างล่างเลย"

"ต้องมีคนตามลงไป"

"เฮ้ย เรื่องอะไรวะ! ข้างล่างนะรี หนาวจะตาย นายไปสิ!"

"ทำไมนายไม่ไปล่ะ ว่าไง ไอ้ซี้ชลาด"

"ผมไปเอง"

ฉันตกใจเมื่อได้ยินเสียงทุ้มต่ำ สงบ และนุ่มนวลกำมะหยี่ ผิดกับเสียง
กระซอกโศกฮากของคนอื่น

มนตราแห่งดราที ตอน แสงเพลิง

"แน่ใจว่าจัดการไหวนะวิล"

ฉันกอดตัวเองแน่นขึ้นขณะรอฟังคำตอบของเขา หวังให้ตัวเองเป็นดราที
ล่องหนเพื่อจะได้ปรากฏตัวได้

ร่างหนึ่งกึ่งตัวโค้งลงมาในแง่เป็นความปราโหววบหนึ่ง น้ำแทบไม่กระเซ็น
จากการกระโดดของเขา วิล ชายผู้มีเสียงนุ่มนวลจก่ามะหยี่คนนั้น ฉันจึงออกไป
ยังผิวน้ำที่เป็นประกาย กลั่นหายใจรอเขาโผล่ขึ้นมา วินาทีใดวินาทีหนึ่งเขาจะ
โผล่หัวขึ้นมา มองไปรอบๆ เห็นถ้ำและฉัน

ฉันเสียวริมฝีปาก รู้สึกถึงเลือดที่ซึมออกมา ควันกอดตัวในปอด หากถึงเวลา
ฉันจะทำได้ไหม ฉันจะใช้พรสวรรค์ปกป้องตัวเองได้ไหม

ศีรษะหนึ่งโผล่พ้นผิวน้ำ สะบัดน้ำออก ผมของเขาเปล่งประกายเป็นหมวก
สีเข้มตัดกับศีรษะของเขา เขายังเด็ก อายุไม่น่าจะมากกว่าฉันเท่าไรนัก

"เป็นไงบ้าง วิล" เสียงหนึ่งตะโกนถาม

"สบายมาก" เขาตะโกนตอบ

หัวใจของฉันแทบหยุดเต้นด้วยความใก้ล้อย่างฉับพลันของเสียงนั้น ฉัน
ขดตัวถอยไปชิดผนังหินหยาบๆ เท่าที่จะทำได้ ไม่สนใจการขีดข่วนที่สร้างความ
เจ็บปวดตรงปึก ฉันมองเขาและภาวนาให้สายตาของเขาไม่ดีเท่าสายตาของฉัน

เขาเห็นชะง่อนหินและเงาตัว สายตาจ้องตรงมาทางฉัน

"มีถ้ำหนึ่ง!"

"มันอยู่ในนั้นไหม"

ฉันคือมัน

ฉันตัวสั้น ผิวขยด สั้นเทาเหมือนสายไวโอลินที่ถูกตีต ปีกของฉันเริ่มขยับ
ด้วยความขุ่นเคือง ส่งความเจ็บปวดบาดลึกจากเนื้อเยื่อที่บาดเจ็บเข้าสู่แผ่นหลัง
ฉันนิ้วหน้า บังคับให้ตัวเองผ่อนคลาย

เขาว่ายน้ำเข้ามาใกล้ขึ้น

ควันพวยพุ่งจากจมูกของฉัน ฉันไม่อยากให้มันเกิดขึ้น มันก็แค่...เป็น
แบบนี้ ปกติแล้วฉันควบคุมมันได้ แต่ความกลัวทำให้ฉันควบคุมตัวเองไม่อยู่

สัญญาชานฎาณตราภีครอบงำ

หัวใจของฉันทันโคกรมครามอยู่ในโพรงอกขณะที่เขาเข้ามาใกล้ขึ้น ฉันทู้ได้ถึงวินาทีที่เขาเห็นฉันทัน เขาตัวแข็งทื่อ แน่นิ่งอยู่ในน้ำ จมลง ริมฝีปากของเขาปรี่มน้ำ

เราจ้องกันและกัน

มันจะเกิดขึ้นตอนนี้ เขาจะตะโกนบอกคนอื่น พวกนั้นจะรุมล้อมฉันทันเหมือนนักล่าผู้หิวโหย ฉันทันก็ถึงพ่อ พยายามไม่สิ้น ฉันทันมั่นใจว่าพ่อจะไม่สิ้น ไม่ใช่ชลาดในวาระสุดท้าย และฉันทันก็มีอะไรบางอย่าง สิ่งปกป้องที่พ่อไม่มี ไฟ

จากนั้นเขาก็ขยับ ว่ายเข้ามาใกล้ขึ้นด้วยท่าทางสบายๆ กล้ามเนื้อขากรรไกรดูเครียดเขม็ง และอะไรบางอย่างก็วูบวาบอยู่ในห้องของฉันทัน เขาดูไม่โหดร้ายอย่างที่ฉันทันวาดภาพไว้ ดูไม่ใช่คนชั่วร้าย ดู...ใครรู้

เขาเอามือข้างหนึ่งคว่ำชะง่อนหิน ดึงตัวเข้ามาข้างใน อยู่กับฉันทัน เว้นระยะห่างไม่เกินหนึ่งฟุต กล้ามเนื้อเขม็งเกลียวเป็นคลื่นที่แขนและใต้ท้องแขนเมื่อเขาขดตัวอยู่ในท่าหมอบ นิ้วแตะพื้นถ้ำเบาๆ เราจ้องกันและกัน สัตว์แปลกหน้าสองชนิดตรวจสอบกันเป็นครั้งแรก

ฉันทันสุดท้าย พยายามสุดลมเข้าสู่ปอดที่กำลังก่อควันกรุ่นและเริ่มร้อนผ่าวจากข้างในออกมา

ใช่ว่าฉันทันไม่เคยเห็นมนุษย์มาก่อน ฉันทันเคยเห็นพวกเขาหลายครั้งเวลาเข้าไปซื้อของในเมืองกับแม่และแถมรา ส่วนใหญ่ฉันทันเองก็มีร่างเป็นมนุษย์ กระทั่งเวลาอยู่ในพื้นที่อันเป็นความลับของฝูงเรา แต่ฉันทันก็จ้องเขาราวกับไม่เคยเห็นเด็กหนุ่มมาก่อน ฉันทันคิดว่าตัวเองไม่เคยเห็นใครเหมือนเขา เขาไม่เหมือนคนทั่วไปอย่างน้อยเขาก็เป็นนักล่า

เสียงสวดสวดของเขาเป็นผิวชั้นที่สอง ปกคลุมหน้าอกเพรียวของเขา ในถ้ำมืดของเราผมเปียกชุ่มของเขาดูเกือบเป็นสีดำ มันอาจมีสีอ่อนกว่านั้นเวลาแห้ง สีน้ำตาลกลางๆ หรืออาจจะมีสีลอนด์เข้มด้วยซ้ำ แต่ดวงตาของเขาตรึงฉันทันให้หยุดนิ่ง ดวงตาสีดำที่อยู่ใต้คิ้วดกหนาจ้องฉันทันด้วยความเข้มเข้นที่ฉายชัด กวาดตามอง

มนตราแห่งดราโก้ ตอน แสงเพลิง

ฉันทั้งเนื้อทั้งตัว ฉันวาดภาพตัวเองอย่างที่เขาเห็น ปีกพับอยู่ที่หลังซึ่งขึ้นเหนือไหล่ แขนขามันวาวแฉ่ลวคล่องสองประกายราวกับเปลวไฟแม้ในแสงสลัวของเพิงถ้ำ ใบหน้าแคบตอกับเค้าโครงที่ยื่นออกมา ทั้งจมูกที่เป็นสัน คิ้วโค้งสูง และดวงตามังกร...เส้นสีดำแนวตั้งสองเส้นตรงจุดที่ควรเป็นลูกตาดำ

เขายกมือข้างหนึ่งขึ้น ฉันไม่กะพริบตาด้วยซ้ำขณะที่ฝ่ามืออ่อนกว้างของเขาจับแขนฉัน สัมผัส และทดสอบ สัมผัสของเขาเลื่อนลงไป ซึ่งฉันมั่นใจว่าเขากำลังเปรียบเทียบดวงตราของฉันกับผิวมนุษย์ ฝ่ามือเขาหยุดแผ่กางเหนือหลังมือฉัน พักอยู่เหนือนิ้วที่เป็นกรงเล็บยาว ความร้อนกำจายทั่วร่างของฉันจากสัมผัสนั้น

เขาเองก็รู้สึกเช่นกัน เขาเบิกตากว้าง ดวงตาคู่สวยสีน้ำตาลเฮเซล สีเขียวเจือประกายสีน้ำตาลและทอง สีที่ฉันโปรดปราน สีของดิน สายตาที่จับจ้องเคลื่อนต่อไปยังขนเปียกๆ ของฉันที่ระพันหิ้น ฉันจับได้ว่าตัวเองกำลังภาวนาให้เขาเห็นเด็กสาวที่ซ่อนอยู่ในตัวมังกร

เสียงหนึ่งลอคริมฝีปากของเขาออกมา ฉันได้ยินคำหนึ่ง แต่คิดว่าไม่หรรษา เขาไม่ได้พูดคำนั้นออกมา

"วิล!" เสียงหนึ่งตะโกนลงมาจากข้างบน

เราทั้งคู่สะดุ้ง จากนั้นใบหน้าของเขาก็เปลี่ยน สีหน้านุ่มนวลใคร่รู้หายไป เขาดูโกรธซึ่ง คุณคาม แบบที่ฝ่าพินธุ์ของเขาสมควรเป็นเมื่อมองฝ่าพินธุ์ของฉัน เขาปล่อยมือฉัน ความใกล้ชิดหดหาย ฉันถูบริเวณที่เขาสัมผัสฉัน

"นายเป็นอะไรหรือเปล่า อยากให้เราลงไป..."

"ผมไม่เป็นไร!"

เสียงหุ้มลิกของเขาสะท้อนผนังถ้ำเล็กๆ ของเรา

"นายเจอมันไหม"

มันอีกแล้ว ฉันพ่นลม ควันลอยออกจากจมูก ความกรุ่นร้อนในปอดเข้มข้นขึ้น

เขามองฉันอย่างครุ่นคิด ดวงตาดูแข็งกร้าวและไร้เมตตา ฉันรอให้เขา

ประกาศว่าเจอนั้น จ้องเขาตอบ ไม่ยอมละสายตา มุ่งมั่นให้เด็กหนุ่มหล่อเหลา
ผู้นี้เห็นใบหน้าที่เขาจะตัดลินประหารชีวิตด้วยคำพูดต่อไปของเขา

"ไม่เจอ"

ฉันสูญหายใจขณะที่ควันไฟจางหายไปจากปอด เราจ้องกันอย่างอ้อยอิ่ง
ครู่หนึ่ง เขา นึกล่า ฉัน ดรากี้

จากนั้นเขาก็ไป

และฉันก็อยู่ตามลำพังผู้เดียว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)